

nadanej im przez tutejszy sąd, zgodnie z którymi w sporach podatkowych wyrok wydany w innej sprawie dotyczący kwestii o podstawowym znaczeniu wspólnych innym sprawom, ma w tym zakresie moc wiążącą, nawet jeśli dotyczy innego okresu podatkowego?"

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du Travail de Nivelles w dniu 8 stycznia 2008 r. — Ketty Leyman przeciwko Institut National d'Assurance Maladie Invalidité (I.N.A.M.I.)

(Sprawa C-3/08)

(2008/C 79/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du Travail de Nivelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ketty Leyman

Strona pozwana: Institut National d'Assurance Maladie Invalidité (I.N.A.M.I.)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 40 ust. 3 lit. b) rozporządzenia EWG nr 1408/71⁽¹⁾ i art. 93 ustaw ujednoczonych z dnia 14 lipca 1994 r. w sprawie ubezpieczenia zdrowotnego i świadczeń z tytułu niezdolności do pracy są sprzeczne z art. 18 traktatu WE w zakresie, w jakim w przypadku pracownika mającego miejsce zamieszkania i pracującego w państwie rodzaju A (w niniejszej sprawie w Belgii) i przeprowadzającego się do państwa rodzaju B (w niniejszej sprawie do Wielkiego Księstwa Luksemburga) nie pozwalają one przyznać w pierwszym roku niezdolności do pracy świadczenia uwzględniającego okres zatrudnienia i okres składkowy w państwie rodzaju A (w Belgii)?
- 2) Czy art. 40 ust. 3 lit. b) rozporządzenia EWG nr 1408/71 i art. 93 ustaw ujednoczonych z dnia 14 lipca 1994 r. w sprawie ubezpieczenia zdrowotnego i świadczeń z tytułu niezdolności do pracy są sprzeczne z art. 18 traktatu WE w zakresie, w jakim w przypadku pracownika mającego miejsce zamieszkania i pracującego w państwie rodzaju A (w niniejszej sprawie w Belgii) i przeprowadzającego się do państwa rodzaju B (w niniejszej sprawie do Wielkiego Księstwa Luksemburga) powodują one dyskryminację pracownika korzystającego z jego prawa do swobodnego przemieszczania się i nie pozwalają przyznać mu w pierwszym roku

niezdolności do pracy świadczenia uwzględniającego okres zatrudnienia i okres składkowy w państwie rodzaju A (w Belgii)?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2) ze zmianami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 4 stycznia 2008 r. — Michael Mario Karl Kerner przeciwko krajowi związkowemu Baden-Württemberg

(Sprawa C-4/08)

(2008/C 79/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Michael Mario Karl Kerner

Strona pozwana: Kraj związkowy Baden-Württemberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 4 dyrektywy Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (91/439/EWG)⁽¹⁾ sprzeciwia się stosowaniu przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym w przypadku uprzedniego cofnięcia prawa jazdy przez władze krajowe możliwe jest uznanie prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie pod warunkiem, że zostanie wykazane, iż okoliczności, które pierwotnie doprowadziły do cofnięcia prawa jazdy już nie występują, nawet wówczas gdy
  - uznanie tego prawa jazdy nie leży w interesie urzeczywistnienia podstawowej swobody przepływu obywateli unii,
  - prawo jazdy zostało wydane w innym państwie członkowskim z oczywistym naruszeniem przepisów wskazanej dyrektywy (wymóg miejsca zamieszkania),
  - państwo członkowskie wystawiające prawo jazdy musiało przy jego wydawaniu wiedzieć o tym oczywistym naruszeniu wymogów dyrektywy,
  - zgodnie z informacjami państwa członkowskiego miejsca zamieszkania państwo członkowskie wystawiające prawo jazdy zasadniczo odmawia unieważniania praw jazdy niezgodnych z prawem wspólnotowym,

- prawo jazdy zostało uzyskane przez osobę zainteresowaną w innym państwie członkowskim przy nadaniu prawa, w celu obejścia przepisów państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, które wedle dyrektywy są przepisami właściwymi w przypadku ponownego wydania prawa jazdy i państwo członkowskie wystawiające prawo jazdy powinno być mieć świadomość tego nadania prawa,
- badanie zdolności zainteresowanego do prowadzenia pojazdu przeprowadzone przed wydaniem prawa jazdy w państwie członkowskim wystawiającym prawo jazdy przy świadomości powodów pierwotnego cofnięcia prawa jazdy oczywiście nie spełniło wymogów, jakie należy na nie nałożyć mając na uwadze powody poprzedniego cofnięcia prawa jazdy, w związku z czym dalszy udział zainteresowanego w ruchu drogowym stanowi znaczne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

- 2) Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439/EWG należy interpretować w ten sposób, że przy wystąpieniu stanu faktycznego opisanego w pytaniu pierwszym państwo członkowskie miejsca zamieszkania jest wprawdzie zobowiązane do uznania prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim z tym skutkiem, że jego posiadacz jest zasadniczo uprawniony do prowadzenia pojazdów mechanicznych na terytorium swego kraju, jednak w interesie bezpieczeństwa ruchu drogowego, w celu oddalenia znaczącego zagrożenia stwarzanego przez tego posiadacza prawa jazdy, państwo członkowskie miejsca zamieszkania jest uprawnione przynajmniej do sprawdzenia jego zdolności do prowadzenia pojazdów w zakresie dotyczącym tych okoliczności, które uprzednio doprowadziły do cofnięcia prawa jazdy w państwie członkowskim miejsca zamieszkania i których bynajmniej nie można uznać za nieistniejące z tego tylko względu, że następnie zostało wydane prawo jazdy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?

(¹) Dz.U. L 237, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-10/08)

(2008/C 79/29)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Finlandii nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z art. 90 WE, ponieważ utrzymała w mocy § 5 Autoverolaki (ustawy o podatku od pojazdów samochodowych) i § 102 ust. 1 pkt 4 Arvonlisäverolaki (ustawy o podatku od wartości dodanej), zgodnie z którymi w ramach podatku od pojazdów samochodowych stosuje ona w odniesieniu do pojazdów młodszych niż trzy miesiące taką samą wartość do celów podatkowych jak pojazdów nowych, a w odniesieniu do pojazdów młodszych niż sześć miesięcy skalę, zgodnie z którą wartość pojazdu, w przypadkach gdy na rynku fińskim nie są dostępne pojazdy tego samego rodzaju, zmniejsza się o 0,8 % miesięcznie, ani zobowiązań wynikających z art. 17 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹), obecnie art. 167 i 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²), gdyż Finlandia zezwala na odliczenie podatku zgodnie z § 5 Autoverolaki od podatku VAT podlegającego zapłacie od sprzedaży;
- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ponieważ importer pojazdu podlega w Finlandii opodatkowaniu podatkiem VAT, to zgodnie z § 5 Autoverolaki jest on zobowiązany do zapłaty organom celnym podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych. Jednakże, ponieważ zgodnie z § 102 ust. 1 pkt 4 Arvonlisäverolaki może on dokonać odliczenia podatku VAT od sprzedaży, na wartość pojazdu nie składa się podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych. Odliczony podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych nie obciąża konsumenta. Gdy osoba fizyczna po raz pierwszy dokonuje rejestracji pojazdu w Finlandii, jest ona zobowiązana do zapłaty organom celnym podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych, lecz nie może dokonać jego odliczenia. System ten, który wprowadza rozróżnienie między sprzedażą w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej podatnika VAT na różnych etapach obrotu oraz nabyciem przez konsumenta końcowego dokonany w innym państwie członkowskim, oznacza, że podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych, który pobierany jest od pojazdu nabytego przez osobę fizyczną w innym państwie członkowskim i zarejestrowanego po raz pierwszy w Finlandii, będzie prawdopodobnie wyższy niż pozostały podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych pobierany od wartości takiego samego, zarejestrowanego już w Finlandii pojazdu używanego, jeśli podmiot podlegający opodatkowaniu podatkiem od pojazdów samochodowych podlega jednocześnie podatkowi VAT, a pojazd został sprzedany w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej, bowiem w tym ostatnim przypadku — ze względu na odliczenie w pełnej wysokości — wartość pojazdu nie zawiera podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych, i narusza art. 90 traktatu WE.

Trybunał w wyroku w sprawie C-101/00 *Siilin* stwierdził, że podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych nie jest podatkiem VAT w rozumieniu szóstej dyrektywy. Ustanowione w fińskiej *Arvonlisäverolaki* prawo odliczenia podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej od podatku VAT narusza szóstą dyrektywę 77/388/EWG, zgodnie z którą, od podatku VAT można odliczyć wyłącznie podatek VAT.